

YETİMLER AĞIDI

Bunu sana nasıl söylerim
hata benim günah benim suç benim

dünyalar içinde dünyalar sevgilim
ateşten çıkardım baktım uzunca kendimdi
bir de başımın üstünde yok bir ülke; kendimdi
dilim yola düştü pupa yelken pınarlarım yas içinde, hey hey
yüzümde kan kalmadı kuraklık can alıyor bir yandan, dan!

bir travmam var kenarı hâreli
yine hâreli geçti yine zulüm beni

meydan başaklarım kanyor
uzun bir yürüyüşüm ben; bakın
anlarsınız yol yorgunu gözlerimden
şircebimden beslenen tedirgin güvercin
dayamış gagasını yavrusununkine

eyvah ki hrant, bir vakitte
göğercinleri yemlemişti, seninki!

kanı gördük okul dönüşünde ders kitaplarında
seslere karşı çok ilgiliyiz de ondan seslerden olur ölümümüz
sonra büsbütün çıkarız raydan, her vagon kendi cehennemine
kalbimiz doludizgin, kimse avutmasın içimizdeki tren düdüklerini

toprak insana gömülüyor, bodina da öldü
sınırlar biraz daha kırmızı

bütün karakamuları alaşağı eden bir bun
bir bayraktın düştüğün yerde patikalar'ın açtığı
bir kısrağın tayını emzirme sesi di soluşun
şimdi çığ gürlemesidir aşan zamanı

bembeyaz tırnaklarla kazdığı o görülmedik arka
kan ve gözyaşının birbirine değmeyen ortaklığı

yattım yere bakıyorum toprağın hisli eşitliğine
sular sınırları pasaportsuz geçür
asıl azınlık yerkürenin kendisidir
tek millet, gökyüzüdür ölürken yürekli düşünüldüğünde

çan ve ezan arasına gerili mahyada
acıyı dengeler yazı: ah-ya!

orda hrant, başı dumanlı ararat'ta
ırağı bilmez bir yağız atla vardı oraya
hrant ki, külü bile nemlendirir çorak dünyayı
yine de her damlada ürperir yaşlı ararat

ne değişir hayatla karşılaşsan
hemen yanında arkadaşın ölüme gülerek bakıyorsa

gözün arkada değildi, içerideydi a hrant! gözüm
içerideydi ve sözcükler ki onlardı ve öldüren idi
ürkeklığın ürperdi karardı boz güruhun
yırtık tabanaltından kaçtı güvercin ruhun

yaslandığım duvarın uğultusuydun
beni sessizlikle açıklayan

hüznü giydiğin pabuçlarında bin ahhh!
içini delmiş kuzeyli bir rüzgârın
erguvan kalbine kuzu'layan bir güvercin
beykoz iskelesinde karaya vuruyor göçebe

ağarmış bir gül var yakamda
içimizdeki bahçelerden goncası

bir yağmur kenti ne kadar ıslatır?
- kanın insanı ıslattığı kadar ancak!
neden ayakta ölüyor aylar?
- kim bilir!

ölümün yüzüne gülüyorsun
bedenin kurşun geçirirse de

kanamasın yaprakları güllerin
üşüyen sular ırmakların tenine karışsın
akımını vurdular sözcüklerden kurulu firat'ın
beyaz bere bile ağlar çamurun işine

iki damla göz yaşı düştü vurulunca sen
pülümür'ün-yaşsız kadınının gözlerinden

oysa küçük bir çocuktum ben de tren raylarında
bozuk para gibi ezilen, hiç gelmeyecek sandığım baba
duydu mu mersinli balıkçı cemal, yağmurun yağdığını
ölümsüzlük denizine sabaha karşı?

fazlasıyla geciktin, suyu dinle, aynayla ödeş, toprağa dokun
buluşmayı bil kemik fırtınasında; sancınla yüzleş

şeytan tiryakilerinin sivilcelerindeki irin,
ey! kulak zarımı kanatan antik öfke
topla köpek dişlerini, düşlerini çektir ve git!
ölüm saklar ölümsüzlüğü yaşamın bildik türküsünde; hrant dink'i de

zehrini yağmalar karanlık
sis peçesine çakılı çöller

affet! yoksulduk, ezilmıştik; aval aval seyrettik mülk talan kavgasını
kan revan içinde söktüğümüz hayatlar, sözde şanlar sundu bizlere
korkuruz kutsaldı gölgemizden, gönüllü kurşun olduk düş
kırımında
sesimizi linç tutup, kazıdık vicdanı, altın ve gümüş kakmalı
hançerlerle

bu kez çatlak bulunca suyunu, yasaklandı
ikinci emre kadar dökmek zehirli kanı

ne cehennemi ne cenneti
gurbeti de sılası da içindedir insanın
ömrümüzün biriktirdiği onca kavram ve sözcük
şimdi işgal altında

son pankart sokakta gerili birazdan polis kesip atacak
hepimizin ölümü en küçüğümüzün elinden olacak!

ah ile eyvah ile geçiyor zaman
dönsek kardeşliğimizi kutsayacak aramızdaki kan
vart'a gül demişler, ağlayan kim
iki kalp, iki zehir, yüz yıllık birikim

bin dereden kanla dolmuş kuyuları hep ıslak
sen, ben, hrant... bu toprak püskürtüyor sevgimizi
artık kış çiğdemleriyle anacağız seni
onlara kanla, terin karıştı
yüreğindeki tohumlar
rüzgârlı sözcüklerle girecek türkülere

kırık bir zamanda uçan güvercin
üzgün tutar ağzındaki zeytin dalını

sen dostumdun benim gülünce güneşler açan
bulutlara rüzgâra asarım suratını her akşam
her akşam bir mektup yazarım ararat kadar
unutmadım bırakıp giderken söylediğin sözleri

günler mi ağdı, ah, sular mı boğuldu
sisten kapılar mı var şehrin gözlerinde

göğüslerinin arasını şiirlerle süsledim hayatın
aranızdan geçerken incinmeler düştü payıma
güvercin kapaklandığında, yüzüm albatros ve yağmur
borandır, bahardır, uzar sakallarım çitirtilarla mavi

kuşların sabahından geçelim hrant
çiçek tozları havalansın göklerimizden

zalimin gecesi mazlumun gecesiyle birdir
ve daha uzundur zulme karar verenin gecesi
bu yüzden sesini düşürmüş kaldırımlar leylak
kırmızı, kanla gül arasında gidip gelirken kanı çekilmiş yaprak

ışık bilir vuracağı yüzü, konacağı kalbi
güvercin, toprağın düşünce kanat

kimi ölülerin ayakkabısı delik
ve sakalları saklanmış ertesi güne
kimi silahlı çiçek taşır öldürdüğüne
bayrağa sararlar gözsüz yüzünü
çorabını dikerler suç kime

ak bir güvercin kaniyla çiziyor ölümünde
ölümsüzlüğün resmini
çocuğu, muzip, yakışıklı
yüzün ki

canlar içinde bir can
kanlar içinde altı milyar insan!
ve onlar vurdukça sana, alışkanlıklarımız çözülyordu böylelikle
küçümsediğimiz yollar açılıyordu önümüzde
güvercinlerin dudaklarındaki sıcak rüya, korkularımızı
dolduruyordu

dilini susarken anlıyordum, konuşurken
birden kendimi bir kardeş çavlanında bulurken

çatılara konan kırmızı
güvercinin bıraktığı vedayı büyütüyordu
gölgesi ansız çekilen bir ağaç gibi yıkılırdım
bir elim ötekini tutmasaydı

o ki bir fincan tuz istemişti yalnızca komşudan
şimdi tuzlu bir nehir akıyor kalan ömürler arasından

şimdi kim
bu uzak diyen
diyene bu yalan
bu burkulan ruhun üşümesiyle kardeşliğin
şu kurşun dökülmüş zaman
bir ölüm şiirine eklensin diye
gövdesiyle yazmıştı son dizeyi

sürgüne okunmuş arguvan havası; ki kan
yüzünü acıya dönmüş duduk, ah! gasparyan
unutulmuş; ötekinin cenneti değil miydi her insan
kim yırttı vicdanımızı, sevgimizi kim düğümledi

kaç bin kerre öldük seni
seni öyle sevdik, bağışla bizi

bu evleri borçlu olduğumuz taş ustaları
yürüyecek. anı: hiçbir şey kalmadığında
su inceliğiyle gülümseyen günahsız kan
masum yüzünün görüntüsüdür dağılan

kan kabuğun altında fokurduyor yeniden
usanmış acısını sokakta gezdirmekten

şairleri dinlemek lazım: kabuk, su, tir, naz-
bir nar ki kırılınca hikâyemiz olacak
hadi ölümü tuzlayalım sonsuz deniz
hrant'tan sonra kokmasın bari ülkemiz

aslında ne türk'üz, ne kürd'üz, ne ermeni'yiz
öyle bir "baba"mız var ki hrant, hepimiz yetimiz!

A.Hicri İzgören, Adnan Satıcı, Ahmet Ada, Ahmet Günbaş, Ahmet Telli, Ahmet Uysal, Akif Kurtuluş, Altay Ökem, Altay Ömer Erdoğan, Arif Damar, Asuman Susam, Ataman Avdan, Aydın Şimşek, Betül Tarıman, Bilsen Başaran, Bülent Güldal, Celal Soyca, Cezmi Ersöz, Cihan Oğuz, Dinçer Sezgin, Enver Ercan, Fadıl Öztürk, Fergun Özelli, Fuat Çiftçi, Gonca Özmen, Gülten Akın, Gültekin Emre, Halim Şafak, Halim Yazıcı, Haydar Ergülen, Hayri K. Yetik, Hüseyin Peker, Hüseyin Yurttaş, İlhan Tülman, İlker İşgören, İ.Mert Başat, Kadir Aydemir, K. İskender, Mahmut Temizyürek, Mavisel Yener, Mehmet Atilla, Mehmet Can Doğan, M. Mahzun Doğan, M. Mazhar Alphan, M. Sadık Kırımlı, Mehmet Sarsmaz, Mehmet Mümtaz Tuzcu, Metin Cengiz, Metin Kaygalak, Mustafa Özturanlı, Muzaffer Kale, Namık Kuyumcu, Nesimi Aday, Nevzat Çelik, Oğuztümbaş, Olca Özmen, Onur Akyıl, Orhan Alkaya, Özkan Satılmış, Özlem Sezer, Pelin Batu, Rahmi Emeç, Salih Bolat, Sedat Şanver, Selim Temo, Sennur Sezer, Sina Akyol, Tarık Günersel, Tuğrul Keskin, Turgay Gönenç, Veysel Çolak, Yımus Koray, Yücelay Sal, Zeynep Uzunbay

* Bu şiir <http://www.siirgen.org> sitesinden alınmıştır.